

КИЇВСЬКИЙ ТЕХНІКУМ ЕЛЕКТРОННИХ ПРИЛАДІВ
ЗАОЧНЕ ВІДДІЛЕННЯ

КОНТРОЛЬНА РОБОТА №1

З основи права варіант №1
студент 5 курсу, група 516-РТВ

Коріков Костянтин Володимирович

Домашня адреса: .

Робота вислана в технікум “_____” _____ 20____р.

РЕЦЕНЗІЯ

1. Аналіз позитивних сторін КР;
2. Недоліки КР;
3. Висновки і оцінка роботи.

Рецензент Похресник Т.В.

Оцінка _____ Дата повернення КР _____

Підпис викладача _____

1 Поняття злочину, стадії вчинення злочину, спів участь у вчиненні злочину

Першим на науковому рівні визначення злочину зробив римський юрист Ультак, який пов'язав злочин з „дією, що пов'язана з насильством або обманом”.

Криміналіст Чезаре Беккарла відзначив, що злочин - це діяння, що спричиняє шкоду суспільству.

У ч. 1 ст. 2 КК України дається таке визначення злочину: „Злочином є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину”.

В перше в поняття злочину в КК включено ознака суб'єкта злочину, під яким розуміють фізичну осудну особу, що вчинила злочин у віці, з якого відповідно до КК може наставати кримінальна відповідальність (ч. 1 ст. 18 КК).

Спеціальний суб'єкт злочину — це особа, яка володіє, крім зазначених загальних (особа фізично осудна, що досягла віку кримінальної відповідальності) спеціальними додатковими ознаками, які її характеризують і визначають кваліфікацію вчиненого нею злочину (ч. 2. ст. 18 КК)

Таким чином, наведення поняття злочину містить вказівку на п'ять обов'язкових його ознак:

- злочином є тільки діяння (дія або бездіяльність);
- ця дія може бути вчинена суб'єктом злочину;
- вона повинна бути винною;
- зазначена дія має бути суспільно небезпечна;
- відповідальна дія повинна бути передбачена чинним КК.

Відсутність хоча б однієї з цих ознак вказує на відсутність злочину. Оскільки суспільна безпека — ознака достатньо невизначена, оцінка повинна бути введена в які-небудь законні (нормативні) рамки. Введення ознаки нормативності (протиправності) у визначенні злочину, що прямо передбачено кримінальним законом як злочин, може вважатися злочинним. Відсутність у кримінальному законі конкретної норми, що передбачає кримінальну відповідальність за певне діяння, означає, що вона не визнається злочином і не тягне за собою кримінальної відповідальності. Протиправність — це юридичний вираз суспільної безпеки, це форма вираження суспільної безпеки в законі.

Винність означає, що кримінальній відповідальності підлягають тільки особи винні у вчиненні злочину, тобто ті, які навмисно, бо не з обережності вчинили суспільно небезпечні діяння.

Караність означає, що за будь-який вчинений злочин у законі передбачено конкретний вид і розмір покарання. Відповідно до нового КК злочини поділяються на злочини невеликої тяжкості, середньої, тяжкі й особливо тяжкі (ст. 12 КК).

Злочином невеликої тяжкості є злочин, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі на срок не більше двох років, або інше, більш м'яке покарання (ч. 2 ст. 12 КК).

Злочином середньої тяжкості є злочин, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі на срок не більш п'яти років (ч. 3 ст. 12 КК).

Тяжким злочином є злочин за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на срок не більше 10 років (ч. 4 ст. 12 КК).

Особливо тяжким є злочин за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на срок понад 10 років або довічно позбавлення волі.

Чинне кримінальне законодавство відокремлює три основні стадії навмисної злочинної діяльності:

- готування до злочину;
- замах на злочин;
- закінчений злочин.

Готуванням до злочину є підшукування або пристосування засобів чи знарядь, підшукування співучасників або змова на вчинення злочину, усунення перешкод, а також інше умисне створення умов для вчинення злочину (ст. 14 КК). Інакше кажучи, готування — це умисне створення умов для вчинення злочину.

Замахом на злочин є вчинення особою с прямим умислом діяння (дія або бездіяльність) безпосередньо спрямованого на вчинення злочину передбаченого відповідно статтею особливої частини КК, якщо при цьому злочин не було доведено до кінця з причин, що не залежали від волі особи (ч. 1 ст. 15 КК). Таким чином при замаху на злочин об'єкт злочину ставиться вже в реальну безпосередню загрозу заподіяння йому шкоди. Саме цією ознакою замах відрізняється від готування до злочину, де (на відміну від замаху) ще тільки створюються умови вчинення злочину.

Закінчений злочин має місце там, де діями особи виконано всі ознаки складу злочину, визначені в законі (ч. 1 ст.12 КК). Інакше кажучи у поведінці особи є всі ознаки об'єктивної і суб'єктивної сторони.

Залежно від моменту закінчення злочину, ознаки якого визначені в диспозиції особливої частини КК, розрізняють три види закінчених злочинів:

- закінчений злочин із формальним складом;
- закінчений злочин із матеріальним складом;
- закінчений злочин із усічним складом.

Злочин з формальним складом визнається закінченим з моменту чинення самого діяння.

Злочин з матеріальним складом вважається закінченим, коли поступив зазначений в диспозиції статті КК наслідок.

Злочин з усічним складом має місце там, де закон (переносить) момент закінчення злочину на стадію готування або замаху. Наприклад, відповідно до статті 114 КК („шпигунство”) злочин визнається закінченим не тільки при передачі відомостей що становлять державну таємницю, але вже і при їх збиранні.

Співучасть у вчиненні злочину — умисна спільна участь двох чи більше осіб в здійсненні злочину. Співучасниками злочину разом з виконавцями призначаються організатори і підсобники, а також особа, яка раніше пообіцяла скрити (приховати) злочинця, знаряддя і засіб вчинення злочину.

2 Предмет і джерела цивільного права. Суб'єкти цивільного права

Предмет цивільного права складають правові відносини, які регулюються цивільно-правовими нормами. Зокрема, це майнові відносини та особисті немайнові відношення.

Майновими відносини є правові відносини, які пов'язані з належністю, набуттям, володінням, користуванням товарно-грошової форми. До майнових відносин, що засновані на адміністративному підпорядкуванні однієї сторони і іншій, а також до податкових, бюджетних відносин цивільне законодавство не застосовується, якщо інше не встановлено законом. Особисті немайнові відносини індивідуалізують особу оскільки виникають у зв'язку із здійсненням не своїх особистих прав (на життя, здоров'я, честь, гідність, ім'я та авторство), які поділяються на дві групи:

- особисті права, пов'язані з майновими (наприклад, право авторів на результати інтелектуальної праці в галузі науки, літератури, мистецтва, тощо);
- особисті права, не пов'язані з майновими (наприклад, права особи на честь, гідність, ім'я, таємницю листування, тощо).

Нові ринкові відносини потребують радикального оновлення правової бази, в тому числі і цивільного законодавства. На сьогодні систему цивільного законодавства складають законодавчі та інші нормативні акти, які містять цивільно-правові норми. Основні засади цивільно-правового регулювання товарно-грошових відносин визначаються Конституцією України. Зокрема, в перше в основному законі нашої держави закріплено право приватної власності. Це означає, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї творчої та інтелектуальної діяльності (ст. 41).

Громадяни для задоволення своїх потреб можуть користуватися об'єктами права державної та комунальної власності відповідно до закону. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності, оскільки воно є непорушним.

Основним актом цивільного законодавства України є цивільний Кодекс України. Актами цивільного законодавства є також і інші закони України, які видаються відповідно до Конституції України та зазначеного Кодексу. Зокрема, на регулювання та розвиток цивільно-праваових відносин спрямовані: Закон „Про власність” від 07.08.91, Закон „Про підприємства в Україні” від 27.03.91, Закон „Про підприємство” від 07.02.91, Закон „Про цінні папери і фондову біржу” від 18.06.91, та ін.

Серед інших нормативних актів, які містять цивільно-правові норми, є укази президента України (наприклад, Указ „Про тимчасове положення та правову охорону об'єктів промислової власності та раціоналізаторських пропозицій в Україні” від 18.09.92), установи та розпорядження Уряду України (наприклад, постанова Кабінету Міністрів України „Про мінімальні ставки авторської винагороди за використання творів літератури і мистецтва” від 18.11.94 №784), а також положення, інструкції, накази та інші відомчі нормативні акти, які стосуються майнових та особистих немайнових відносин, що приймаються міністерствами і відомствами України.

Цивільний Кодекс України є однією з форм кодифікації цивільного законодавства і являє собою єдиний законодавчий акт, в якому систематизовано цивільно-правові норми. Він складається із загальної та особливої частин.

Цивільний Кодекс складається з 6 книг, що охоплюють 107 глав.

Книга 1. Загальна частина.

Книга 2. Особисті немайнові права фізичної особи.

Книга 3. Право власності та інші речові права.

Книга 4. Право інтелектуальної власності.

Книга 5. Зобов'язане право.

Книга 6. Спадкове право.

Суб'єктами цивільно-правових відносин є фізичні та юридичні особи, які вступають між собою в цивільно-правові відносини з приводу майна та особистих немайнових благ. В окремих випадках суб'єктом зазначених відносин може бути держава, Автономна Республіка Крим, територіальні громади, іноземні держави, та інші суб'єкти публічного права.

Людина як учасник цивільних відносин вважається фізичною особою. До фізичних осіб належать громадяни України, іноземні громадяни і особи без громадянства.

Для визначення осіб суб'єктами цивільного права необхідна наявність цивільної правосуб'єктності, тобто їх правоздатності та дієздатності.

Цивільною правоздатністю називається здатність особи мати цивільні права і нести цивільні обов'язки.

Правоздатність громадянина України виникає у момент його народження і припиняється його смертю. Цивільна правоздатність закріплюються в цивільному законодавстві як рівно для всіх і для кожного незалежно від походження, соціального і майнового стану, расової і національної приналежності, статі, освіти, мови, релігійних поглядів, роду і характеру занять, місця проживання, тощо. Жоден громадянин за своє життя не може бути позбавлений цивільної правоздатності, але може бути обмежений у ній.

Цивільна дієздатність — це здатність фізичної особи своїми діями набувати для себе цивільних прав, і самостійно їх здійснювати, а також здатність своїми діями створювати для себе цивільні обов'язки, самостійно їх виконувати та відповідати у разі їх невиконання. Цивільна дієздатність: часткова дієздатність, обмежена дієздатність, визнання громадянина не дієздатним. Повна дієздатність настає з досягненням повноліття — 18 років. Неповну цивільну дієздатність мають фізичні особи у віці від 14 до 18 років.

Обмежена цивільна дієздатність визначається судом щодо фізичних осіб, які страждають на психічний розлад здоров'я, що суттєво впливає на їх здатність усвідомлювати значення своїх дій або керувати ними.

Громадянин, який в наслідок хронічного, стійкого психічного розладу здоров'я не здатний усвідомлювати значення своїх дій чи керувати ними, може бути визначений судом недієздатним, у зв'язку з чим над ним встановлюється опіка, що призводить до втрати ним можливості вчиняти будь-який правочин.

3 Задача

Рішенням адміністрації відділом Держбанку для зменшення понад-нормових годин групі інкасаторів, працюючих через добу з 19 години до 8 години ранку наступного дня, встановлена нічна перерва на обід протягом чотирьох годин з умовою, що вони в час перерви не мають права відлучатися з приміщення, де зберігаються гроші. Своє рішення адміністрація обґрунтувала тим, що після першої години ночі інкасатори нічим не зайняті. Через який час роботи повинна бути надана перерва на обід? Розгляньте законність рішення адміністрації за умовами завдання (трудова право).

Перерва, яка надається в середині робочого дня. Не може бути більше 2 годин на державних підприємствах. Перерва не оплачується власниками підприємства, і тому адміністрація не вправі вимагати під час перерви знаходитись на робочому місці.

Використана література

1. Копейчикова В.В. „Правознавство”. Київ 2000.
2. Цивільний Кодекс України.
3. Котюк В.О. „Теорія права”. Київ 1996.
4. Молдован В.В. „Конституційне право”. Київ 1996.